...యం
1104
శ్రీకాకుళం

మంచు కురిసిన రాత్రి

ఆవాళ నాకు నిద్రపట్టలేదు.

హోటల్ నుంచి భోజనంచేసి వస్తూ యెంతెంతగానో ఆలోచించాను. దూరంగా రైలుపట్టాలువెన్నెల్లో మెరిసిపోతున్నాయి. [illegible]లబ్రిడ్జిదగ్గర వాటర్ పంపు స్టేషన్‌పక్కనవున్న చిటికేశ్వరపు [illegible]న్నెల్లో మరీనల్లగావుంది. పుట్టినప్పటినుంచీ పొగపోసుకుని అనూ[illegible]పతారం నల్లగా తయారైంది. పువ్వులుకూడా పొగ పూసు[illegible] నల్లగా వుంటాయి. దూరంగా గుంపుల గుంపుల కొండలు వెన్నెల్లో మెరిసిపోతున్నాయి. ఆవైపు రైలు పట్టాలు పల్లంలోకి పోతాయి. బెంగుళూరువేపు ప్రయాణం చేయాలంటే ఆవేపే పోవాలి. వందయేళ్ళ నాటిచర్చి వెన్నెల్లో నిశ్చలంగా యేమిటేమిటో మనసుకి చెపుతుంది దానివేపు చూస్తే.

ఈవైపూ ఆవైపూ రైల్వేక్వార్టర్సు.

సాయంకాలంపూట అదంతా తిరిగి వచ్చాను.

ఆ పచ్చగన్నేరుపూలఇంట్లోవున్న అమ్మాయంటే నాకు ఇష్టం

ఎందుకంటే యెప్పుడూ క్లాసులో గోలచేయదు.

చాలాబుద్ధిమంతురాలు. మంచిమార్కులు వస్తాయి.

సాయంకాలంపూట వాళ్లింటివద్ద కాసేపు నిల్చున్నాను.

కాని ఆ అమ్మాయిమాత్రం నాకనిపించలేదు.

సాయంకాలపు ఎఱ్ఱటి కాంతులుపడి పచ్చగన్నేరుపూలు మెరిసిపోతున్నాయి. నాకు యెన్నాళ్ళకైనా గుర్తుంటారు- పచ్చగన్నేరుపూలూ, ఆ అమ్మాయి.

మనసులో అనిపించినా యెక్కువసేపు నిలుచోలేదు.

ఎవరైనా పిల్లలుచూస్తే బావుండదు.

ఏం చూస్తే? ఇక నేను క్లాసులకు పోనవసరంలేదు.

అయిపోయింది. ప్రొద్దున్నే ఊరికి పోతున్నాను.

మళ్ళీ యీవేపుకి రాను. వచ్చినా యీమనుష్యులుండక పోవచ్చును.

అవును క్షణక్షణం మారుతుంది జీవితం.

పదిరోజులు ఏదైనా వూరికిపోయి వస్తే పెరట్లో నాలుగు కొత్తమొక్కలు కనిపిస్తే యెంతో మార్పు కనిపిస్తుంది.

తనముందే ఏదేనా కొత్తమొక్క పుట్టిపెరిగి పువ్వులుపూసినా మనకామార్పు గ్రాహ్యంకాదు.

అలానే ఎన్నాళ్ళు గడచినతర్వాతనో నేను ఇక్కడికి వచ్చినా నేను వూహించలేని మార్పులు కలుగవచ్చును.

రైల్వే డిస్పెన్సరీ వెన్నెల్లో మెరిసి పోతున్నది.

చర్చిముందుకొచ్చేసరికి నలుగురు పిల్లలు జట్టుగాచేరి 'నమస్కారంసార్' అన్నారు. వాళ్ళవేపు చూసీ చూడనట్లు చూశాను. ఎందుకంటే వాళ్ళంటే నాకు భయం. వాళ్ళకు నేనంటే కోపం. పరీక్షల్లో వాళ్ళకు నేను సాయం చెయ్యలేదట. ఆమాట వాళ్ళే నాతో అన్నారు.

నేను ట్యూషన్ చెప్పిన ఆఫీసరుగారింటికి వెళ్ళివద్దామనుకున్నాను. కాని నాకు సిగ్గనిపించినది. ఇద్దరుపిల్లలలో వోపిల్ల పెళ్ళి చేసుకుని అత్తారింటికి వెళ్లిపోయుంది. ఇంకో పిల్లతో మళ్ళీ కనబడను అని చెప్పిరావచ్చు. ఏం? ఎందుకు? హటాత్తుగా ఏకథలోలాగానో యే రైల్వేస్టేషన్ వెయిటింగు రూములోనో, బస్‌లోనో, రైల్లోనో, యే థియేటరులోనో కలుసుకోవచ్చును

ఇది జీవితం. ఏమీ ఆశ్చర్యపడనక్కరలేదు.

అప్పుడు ఒకరినొకరుగుర్తించగలిగితే ముందు "బావున్నారా?"

తరువాత "యేంచేస్తున్నారు?"

"పిల్లలెంతమంది?"

"పూర్తిగా మారిపోయారండీ!"

"కనుక్కోలేకపోయాను!"

వగైరా వగైరా.........లతో పలకరించు కుంటారు.

పైకి అనరు. కాని లోపల "ఆ రోజు లెంతమధురంగా వుండేవి, సమస్యలు లేకుండా. ఎప్పుడూ రాబోయే రోజులపై ఆశ. యేమిటో, తీపి. కలలు. ఆర్ద్రత. ఏమిటో ఏమిటో, ఎందుకో ఎందుకో...ఒక్కొక్కరోజే గడచిపోతుంటే బొత్తిగా దిగులుపడటం మానేసి కొత్త ఉత్సాహం. సంతోషం. కాని ఇప్పుడు ఒక్కొక్కరోజె గడుస్తుంటే దిగులు. ఎందుకు? కొత్త లోకపు తలుపులు యెప్పుడు తెరుస్తారో, ఎప్పుడైనా తెరవచ్చును. అప్పుడు వెళ్లిపోవాలి, మరి." అనుకుంటారు.

ఆఫీసరుగారింటి ముందుగానే నడిచి పోయాను.

పంపుదగ్గర నీళ్ళు తెస్తున్నది.

నన్ను గుర్తించలేదు. నేను గుర్తించాను.

ఆమాత్రం గుర్తించకపోతే నేను మేష్టరుని యెలా అవుతాను?

సంధ్య వాలిపోయింది. వెలుతురుపోయి మరోలోకంలో విచ్చుకుంటున్నది పడమర వేపు ఆకాశం ఎఱ్ఱగా, భయంకరంగా, అందంగా, ఆలోచించగలిగిన వాడికొక కొత్త అనుభూతినిస్తూ అపుపిస్తుంది.

నిలవేసి ఎక్సు క్యూబ్ ప్లస్ వై క్యూంబ్ కి ఫాకర్లు చెప్పమంటే— హడలిపోతుంది.

ఎందుకో యీ చదువులు. మనసుకి అశాంతి తెచ్చి పెట్టేను.

అర్థం కావు. పరీక్ష తప్పితే యేడుపు.

జీవితంలో యెలా వుపకరించేను?

నక్షత్రపురుగులని యెలా పట్టుకుంటే యేమో— సీతాకోక చిలుక అవస్థలు కంఠస్థం పట్టటమెందుకు? బల్లి గోడపై యెలా ప్రాకును? గోధుమ పంటకు అనువైన శీతోష్ణ స్థితులెవ్వి. సరాసరి, సరళ రేఖలు, లాభనష్టాలు, ది బాయ్ స్టుడ్ ఆన్ ది బర్నింగ్ డెక్, యెందుకు చదువుకి అర్థంలేదు. జీవితంలో యెందుకూ పనికిరావు.

రేపు సంసారంలో మనసుకి మనసు అర్థంకాక, అసంతృప్తి, అశాంతి, వైరాగ్యం, చుట్టుముడితే, మనిషిలా బ్రతికేందుకు హృదయాన్ని ఇంకా ఇంకా విశాలపరుచుకునేందుకు, వొక సుందర సత్యం యీ ధరిత్రిని జయిస్తుంది అనిఆశపడేందుకు అనువైన చదువు యేదయినా వుంటే నలుగురు పెద్దలూ చేరి ఆలోచించి, తెచ్చి పెట్టకూడదూ? ఇన్నాళ్ళూ నేను చేసిందేమిటి? వాళ్ళు నేర్చుకున్న దేమిటి? మేష్టరు పనికిరాని వాళ్ళలో మొదటిరకం. వీళ్ళల్లోనే

ఈర్ష్యలు, ద్వేషాలు, కపటాలు, కార్పణ్యాలు, యెక్కువ్వ వీళ్ళ కెవరు చదువు చెపుతారు? వీళ్ళేంచెపుతారు?

వెళ్ళిపోయిందా అమ్మాయి. పలుకరించను. ముందుకు సాగిపోయినాను.

ఎప్పుడూ యెవరితోనూ చెప్పుకోలేదు, నవ్వుతారేమోనని భయంవేసి. దూరంగా ఒకదాని పక్కనే వొకటీ రెండు చిన్నకొండలు. ఆ రెండుకొండలనడుమ సాయంకాలంపూట సూర్యుడు అస్తమిస్తుంటే, ఆ సూర్యుడు భూదేవి నొసటి కుంకుమగానూ, ఆ రెండు కొండలూ ఆమె......స్ఫురించేవి.

వెళ్ళిపోతున్నాను. ఈతలపు గుప్తంగా నాహృదయంలో దాగే వుంటుంది ఎప్పటికీ.

పట్టాలు దాటివచ్చేశాను.

ఇంటికి వచ్చేసరికి వేపచెట్టుక్రింద అరుగులమీద నలుగురైదుగురు మేష్టర్లూ, పదిమంది పిల్లకాయలూ గుమిగూడి మాట్లాడుకుంటున్నారు,

వెన్నెల్లో వేపచెట్టు మెరసిపోతున్నది.

మళ్ళీ యెప్పుడేనా యీవేపుకి రాండిమేష్టారు" అన్నారు పిల్లకాయలు.

'వస్తాను' అని చెప్పాను. వెళ్ళిపోతున్నాను కాబట్టి వాళ్ళ క్కూడా కోపంపోయింది. అవునుమరి వెళ్ళిపోతున్న వాళ్ళనుచూస్తే ఏసందర్భములో నైనా ఎవరికైనా అర్ధ్రిత కలుగుతుంది.

పిల్లకాయలు వెళ్ళిపోయారు.

అందరూ సిగరెట్టు ముట్టించారు మేష్టర్లు. మంచుపడుతోంది. అయినా యెంతోసేపు యెన్నెన్నో విషయాలు,మంచివి, అసహ్యమైనవి మాట్లాడారు, కూచుని విన్నాను. ఏమీ మాట్లాడలేదు ఎందుకు నేను వెళ్ళిపోతున్నాను, వీళ్ళను మన్నించి. వీళ్ళు నన్ను కొంత బాధపెట్టారు. మంచుకురుస్తున్నది. వీళ్ళు మంచివాళ్ళే అయితే బలహీనులు. నేనుమాత్రం. ఇప్పుడా అమ్మాయి యేమని ఆలోచిస్తూఉంటుంది.

కాసిన్ని పచ్చగన్నేరు పూలు కోసుకొచ్చుకుంటే బావుండును.

ఈ వెన్నెల్లో, ఈ మంచులో.

పన్నెండు గంటలకి మేష్టర్లంతా వెళ్ళిపోయారు.

ఆరుబయట పడుకున్నాను. వెన్నెలంటే నాకు ఇష్టం. మంచు కురుస్తోంది, పక్కంతా చల్లబడింది అయినా అలానే పడుకున్నాను. ఒక మంచిని అనుభవించేందుకు వొక చెడును గూడా భరించాలి. వెన్నెలంటే నాకు ఇష్టం. అందుకని మంచునుకూడా భరించాల్సిందే. సామాన్లన్నీ సాయంకాలమే పిల్లకాయిలు సర్దిపాయినారు.

మూడుగంట లప్పుడు హెడ్‌మాష్టరుగారి వద్దనుంచి ప్యూన్ వచ్చి లేపాడు. ఆయన కూడా పక్కవూరికి వస్తారుట.

స్టేషనుకి చేరుకునే సరికి మూడున్నరైంది. స్టేషన్ నిద్రలేవటానికి అప్పుడే ప్రయత్నిస్తోంది.

కుర్చీలు, బల్లలు అన్నీ నిద్ర పోతున్నాయి

దూరంగా వెన్నెల, మంచుతో కలిసి దగ్గిరగా వెన్నెల, చలి.

మూడువందల మైళ్ళనుంచి రైలువస్తుంది.

వందమైళ్ళు ఇక్కడ నుంచి నడచిన తర్వాత నేను దిగుతాను.

స్టేషన్లో కాంటిన్ దినచర్యకు పూనుకుంది.

రైలువచ్చింది, రైలుకదిలింది

దూరంగా వెన్నెల మంచులో ఊరువెనకపడి పోయింది.

చక్కల వంతెన. చిటికేశ్వరపుచెట్టు, రెండుకొండలు-అనుభూతులు. అనుభూతులు దూరంగా దూరంగా వెనక్కు. రైలు ముందుకూ పోతూనేవుంది. తెల్లవారుతుంది. సూర్యోదుదయిస్తాడు. మంచు విచ్చుకుంటుంది. మళ్ళీమామూలు ప్రపంచంలోకి మామూలు మనిషిగా మామూలుగానే వెళతాను. కాని యీ గడచిన మంచుకురిసినరాత్రి.

*